

Arrest

nr. 321 484 van 11 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994.

De verzoekende partij dient op 18 juli 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2019 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar verzoek niet-ontvankelijk daar ze reeds internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 14 december 2020 met nummer X wordt haar beroep verworpen.

Op 24 januari 2023 dient de verzoekende partij haar tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 21 juni 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Eritrea en uw origine is Tigrinya. U werd in 1994 geboren te Asmara. Toen u 5 à 6 jaar was verhuisde u met uw moeder naar Addis Abeba in Ethiopië. U verbleef er illegaal. U huwde er op religieuze wijze in 2015 met [S. H. H.] (O.V. xxx), eveneens een staatsburger van Eritrea. In maart 2016 kon u via Soedan en Turkije samen met uw partner naar Griekenland reizen waar u op 01/06/2016 uw verzoek tot internationale bescherming indiende. Na 8 maanden op het eiland reisde u op illegale wijze naar Athene. Na 1 jaar en 1 maand, u was toen nog in de procedure om internationale bescherming te krijgen, trok u naar België en kort hierna voor drie maanden naar Frankrijk waar uw partner toen vertoefde. Uw partner had eerder al in Griekenland een weigeringsbeslissing gekregen. U kwam naar België waar u op 18/06/2019 uw verzoek tot internationale bescherming indiende. U vreesde bij terugkeer naar Eritrea de militaire dienstplicht. Op 19/12/2019 verklaarde het CGVS uw verzoek niet ontvankelijk daar u reeds bescherming genoot in een andere E.U.-lidstaat, m.n. Griekenland. Uw beroep bij de RvV werd op 14/12/2020 verworpen. Uw partner kreeg op 23/03/2020 van het CGVS een weigeringsbeslissing daar haar beweerde Eritrese nationaliteit niet geloofwaardig werd bevonden. Haar beroep bij de RvV werd op 14/12/2020 verworpen.

Op 22/01/2021 dienden jullie in hoofde van jullie minderjarige zoon [H. T., C.] (O.V. xxx), geboren op (...)/12/2020 in Antwerpen, een verzoek om internationale bescherming in. Diens procedure is nog lopende.

Op 24/01/2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u met uw partner in België een zoon heeft [H. T., C.] (O.V. xxx). Hij kan niet naar school gaan omdat u geen verblijfsdocumenten heeft en daarom heeft hij socialisatieproblemen. Hij wordt hiervoor behandeld door een dokter. U haalt ook aan dat u tijdens uw eerste verzoek toen niet alles heeft verteld. Zo heeft u toen niet verteld dat u wel degelijk documenten had van Griekenland en dat u een zoon heeft die geboren is in Griekenland. Hij is er geboren op (...)/09/2017 en verblijft momenteel bij zijn moeder in Athene. U heeft ook geen vals paspoort gebruikt maar een legitiem paspoort dat u van de Griekse autoriteiten heeft gekregen. Daarnaast verklaarde u ook dat u in Griekenland geen hulp heeft ontvangen maar dat was ook gelogen want u kreeg maandelijks 150€. Uw verblijfsvergunning in Griekenland is nu al twee jaar vervallen dus u kan daar niet meer leven. U zal er geen recht hebben op een woning, medische hulp of andere hulp. Alles wat u tijdens uw vorig interview heeft vermeld, was de waarheid. De laatste twee jaar mocht u er niet werken, kreeg u geen opvang of hulp tot u uw documenten had. Van zodra u uw Griekse documenten had, bent u naar Frankrijk gegaan. U kan ook niet met uw zieke zoon en partner teruggaan naar Griekenland want daar zou hij niet de juiste medische hulp krijgen. U wil hier een leven opbouwen, u bent de taal aan het leren en wil hier terug werken. Op 05/04/2023 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek niet ontvankelijk. Op 29/06/2023 werd deze beslissing vernietigd door de RvV.

Hierna werd uw volgend verzoek ontvankelijk verklaard en werd er een nieuw persoonlijk onderhoud voor het CGVS georganiseerd. U haalt nog aan dat u omwille van uw illegaal verblijf in Ethiopië problemen kende met een politiemans omwille van uw relatie met S, dat u tweemaal werd gearresteerd en in de gevangenis werd geplaatst waarna jullie besloten het land te ontvluchten. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende kopies van documenten voor: drie identiteitskaarten, de geboorteakte van uw zoon, een Canadees paspoort, een volmacht, 3 foto's, een mail van uw advocaat, en medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud (2de VIB CGVS p. 2) legde u een medisch attest dd. 21/02/2020 voor waaruit blijkt dat u van 20/12/2019 tot 28/01/2020 werd gedwongen opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Het medisch attest dd. 12/10/2023 meldt dat u toen werd opgenomen omwille van een psychotische episode en depressie, dat u de voorbije jaren echter stabiel bent, en dat de antidepressiva werden afgebouwd. Gevraagd hoe het nu met u gaat antwoordt u goed. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud bleek dat u op een normale wijze verklaringen kon afleggen betreffende uw asielmotieven en kon deelnemen aan de asielprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming werd verleend door

Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de identiteitsdocumenten waarover u heeft beschikt. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees. Identiteit, nationaliteit(en) en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielpprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5,

§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over uw voorgehouden nationaliteit(en) en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Uit de informatie voorhanden in uw administratief blijkt dat, in weerwil van uw verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties, u een Ethiopisch paspoort bezit. Uit het Visa-informatiesysteem (VIS) blijkt immers dat u in het bezit bent van een reispaspoort (...) uitgegeven door de Ethiopische autoriteiten en dat geldig was tot 28/01/2019. Uit dit document blijkt ook dat u geboren bent op (...) /04/1992 in Addis Abeba, Ethiopië, en niet op (...) /12/1994 in Asmara, Eritrea, zoals u bij de DVZ en voor het CGVS te kennen gaf.

Geconfronteerd met de vaststelling dat er aan u een Ethiopisch paspoort werd uitgereikt, antwoordt u ontkennend (2de VIB CGVS p. 2; 1ste VIB CGVS p. 10), hetgeen nochtans duidelijk blijkt uit de hierboven aangehaalde visumaanvraag, en maakt dat u bijgevolg niet de waarheid vertelt en essentiële informatie voor de beoordeling van uw verzoek achterhoudt. Hierop werd u gevraagd (2de VIB CGVS p. 15) om contact op te nemen met de Ethiopische ambassade in België en er te laten attesteren dat u geen staatsburger van dit land bent. Bij monde van uw advocaat (zie mail dd. 25/10/2023) liet u weten dat u op 19/10/2023 naar de ambassade van Ethiopië bent gegaan, dat u voor het maken van een afspraak op het nummer +32 2 771 32 94 belde, dat u op de ambassade de heer [S. F.] ontmoette, dat hij echter stelde dat het onmogelijk is voor u om enig document te bekomen en dat de ambassade geen "identificatiecentrum" is. Er moet worden opgemerkt dat u hiermee niet aantoonde dat u daadwerkelijk er een afspraak heeft gemaakt en er met deze persoon heeft gesproken. Het telefoonnummer van de ambassade en de naam van een lid van de diplomatieke staf zijn terug te vinden via een eenvoudige zoekopdracht (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Daarenboven lijkt het vreemd dat uw eenvoudige administratieve vraag over het attesteren van het feit dat u geen Ethiopisch staatsburger bent door de Ethiopische ambassadeur persoonlijk zou zijn afgehandeld en bijvoorbeeld niet door iemand van de consulaire staf. Aangezien u niet met objectieve stukken aantoonde dat u er daadwerkelijk een dergelijke afspraak heeft gemaakt, hetgeen toch mag verwacht worden, beperkt u zich tot een blote bewering en maakt u helemaal niet aannemelijk dat de Ethiopische bevoegde autoriteiten u niet in het bezit hebben gesteld van een paspoort van hun land en u toen beschouwden als een burger van Ethiopië.

Ook blijkt uit de volmacht die u voorlegt (uw moeder gaf in 2005 via de Eritrese ambassade in Jeddah, Saudi-Arabië, aan een derde de toestemming om op het stuk grond dat ze bezit in Eritrea een huis te laten zetten) dat uw moeder wordt omschreven als een Eritrees staatsburger die ook in het bezit is van een Ethiopisch paspoort dat tot 2006 geldig was. Uit uw verklaringen blijkt echter (2de VIB CGVS p. 7) dat jullie in Ethiopië niet over verblijfsdocumenten beschikten, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met de vaststelling dat uw moeder toen door de Ethiopische autoriteiten beschouwd werd als een burger van het land. Wederom moet worden vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over identiteits- en nationaliteitsdocumenten van uzelf en uw familieleden en jullie verblijfsstatus in Ethiopië en dat u bijgevolg essentiële informatie voor de beoordeling van uw verzoek achterhoudt.

Het is ook bijzonder vreemd dat indien uw moeder toen het Ethiopische staatsburgerschap had, zij ervoor zou opteren om u gedurende gans uw leven in Ethiopië er illegaal te laten verblijven. Aangezien het verkrijgen van een legale status in een land uiteraard het leven van een persoon in dit land vergemakkelijkt, is het bijzonder merkwaardig dat u er als kind van uw Ethiopische moeder van Eritrese afkomst er niet over het staatsburgerschap zou hebben beschikt en er nooit legale verblijfsdocumenten zou hebben gehad. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers ook dat Ethiopië een lange geschiedenis had in het verlenen van groepserkenning, het prima facie-beleid, aan Eritreeërs en het bijgevolg vreemd is dat uw moeder toen minstens hiervan geen gebruik zou hebben gemaakt om u er een legale status te verlenen met alle voordelen van dien.

Deze vaststellingen roepen ernstige vragen op omtrent uw algehele oprechtheid en wijzen er duidelijk op dat u iets wil verbergen wat betreft uw werkelijke verblijfssituatie en eventuele andere nationaliteiten.

U stelt (CGVS p. 5) dat u als Eritrees vluchteling in Ethiopië geen legale verblijfsvergunning of enig identiteitsdocument had, dat de politieman met wie u problemen kende omwille van uw relatie met S. dit aangreep om u tweemaal te arresteren en in de gevangenis te plaatsen, en dat jullie hierop besloten het land te ontvluchten. Aangezien er helemaal geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde illegaal verblijf in Ethiopië, kan er logischerwijze evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u daardoor zou hebben gekend, i.e. uw bewering dat een politieman dit zou hebben gebruikt om u te arresteren en op te sluiten.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek van uw partner [S. H. H.] (O.V. xxx), die u in 2013 in Addis Abeba had leren kennen, er eveneens werd vastgesteld dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar nationaliteit en haar beweerde verblijf als illegale Eritrese in Ethiopië. Aangezien jullie sindsdien een relatie hebben, en ook uw partner ongeloofwaardig bevonden beweringen aflegde over jullie verblijfsstatus in Ethiopië, wordt verder ondermijnd dat u er als illegaal zou hebben verbleven.

Alhoewel u een zekere kennis vertoont m.b.t. Asmara en Eritrea in het algemeen, betekent dit nog niet dat u er effectief geboren bent en/of de nationaliteit ervan draagt. Dergelijke kennis kan gemakkelijk ingestudeerd zijn en weegt niet op t.a.v. de vaststelling dat u een Ethiopisch paspoort op uw naam bezit met Addis Abeba als geboorteplaats. Hoe dan ook blijft de vaststelling dat u manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw identiteits- en nationaliteitsdocumenten, over de documenten waarover uw moeder beschikte, over de nationaliteit en herkomst van uw echtgenote en over jullie verblijfssituatie in Ethiopië en dat u bijgevolg bewust niet de waarheid verteld over uw herkomst en nationaliteit(en).

Dat u een loopje durft te nemen met de waarheid, bleek ook bij het onderzoek van uw eerste verzoek waaruit bleek dat u reeds bescherming genoot in een andere E.U.-lidstaat, m.n. Griekenland, hetgeen u toen ontkende maar compleet ongeloofwaardig werd bevonden. Alhoewel u nu te kennen geeft dat u toen gelogen heeft (2de VIB DVZ pt. 17), kan er niet aan voorbijgegaan worden dat u toen belangrijke elementen voor de beoordeling van uw verzoek heeft verzwegen voor de Belgische asielinstanties. Op basis van de hierboven gemaakte vaststelling dient te worden besloten dat u wederom deze instanties heeft proberen te misleiden.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit(en), dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal immers in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen voor u naar België kwam. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

De door u voorgelegde kopies van drie identiteitskaarten van familieleden (o.a. van uw moeder) tonen aan ze geboren zijn in Asmara maar leveren geen informatie over uw geboorteplaats. Het Canadees paspoort betreft (waarschijnlijk) een familielid dat geboren is in Asmara en de Canadese nationaliteit heeft bekomen, hetgeen evenmin informatie levert over u. De volmacht toont aan dat uw moeder in 2005 aan een derde de toestemming gaf om op het stuk grond dat ze bezit in Eritrea een huis te laten zetten, hetgeen geen informatie levert over u. De 3 foto's leveren geen informatie over uw land van herkomst. De geboorteakte van uw zoon wordt niet betwist. Het medisch attest dd. 28/02/2023 toont aan dat uw zoon in België taalachterstand heeft. Het medisch attest dd. 21/02/2020 levert informatie over uw opname in een psychiatrisch ziekenhuis. Het medisch attest dd. 12/10/2023 meldt dat u toen werd opgenomen omwille van een psychotische episode en depressie, dat u de voorbije jaren echter stabiel bent, en dat de antidepressiva werden afgebouwd. U legt ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u wordt opgevolgd voor afwijkende leverwaarden, hetgeen evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 1 van het verdrag betreffende de status

van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: de vluchtelingenconventie), artikel 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze naar het best van haar vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die haar werden gesteld. Ze verwijst hiervoor naar de verklaringen die ze heeft afgelegd doorheen haar verzoek om internationale bescherming en in het bijzonder tijdens haar persoonlijk onderhoud. Ze meent dat er geen resultaatsverbintenis kan worden opgelegd aan haar om gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van haar verklaringen die ze heeft afgelegd te toetsen aan haar persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van de verzoekende partij. Ze heeft de nationaliteit van Eritrea. Ze werd geboren in 1994 te Asmara. Ze diende evenwel haar land van herkomst te verlaten toen ze slechts 5 à 6 jaar oud was. Ze verbleef vervolgens met haar moeder in Addis Abeba in Ethiopië. Ze verbleef aldaar illegaal. Ze verliet vervolgens Ethiopië in maart 2016. Sindsdien keerde ze niet meer terug. Ze kende weinig stabiliteit. De stress en de gebeurtenissen die ze meemaakte na haar gedwongen vertrek uit Eritrea en Ethiopië beïnvloedden in belangrijke mate de herinneringen die ze nog heeft aan de gebeurtenissen voor haar vertrek uit haar land van herkomst. Ze heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud toegelicht waarom ze niet kan terugkeren naar Eritrea, andermaal binnen de mogelijkheden en kennis die ze heeft. Ze meent dat op basis van haar verklaringen, evenals de elementen die gekend zijn in het administratief dossier en hetgeen blijkt uit de objectieve landeninformatie, dat voldoende blijkt dat ze in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Eritrea of Ethiopië.

2.3. Ze brengt naar voor dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ze de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden door niet te willen voldoen aan haar medewerkingsplicht. Ze zou ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over de identiteitsdocumenten waarover ze beschikt. Ze zou namelijk in het bezit zijn geweest van een Ethiopisch paspoort. Er werd volgens haar echter geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de toelichting die ze heeft verschaft over de voorgebrachte elementen. Over de verschillende punten heen, die werden aangehaald in de bestreden beslissing, heeft ze namelijk geen toelichting gegeven over waar ze verbleef en over welke identiteitsdocumenten ze kan beschikken. Ze benadrukt dat ze met de verklaringen die ze heeft afgelegd kenbaar heeft gemaakt dat ze een dermate kennis heeft van Asmara en Eritrea in het algemeen, dat haar verklaringen hiermee worden ondersteund. Ze is tevens het Tigrinya machtig. Ze maakte op 25 oktober 2023 opnieuw identiteitsdocumenten over waarover ze kan beschikken. Ze merkt tevens op dat ze naar de ambassade in Ethiopië is gegaan op 19 oktober 2023. Ze belde hen voor het maken van een afspraak. Ze ontmoette op de ambassade meneer S.F. Ze stelde echter dat het onmogelijk is voor haar om enig document te bekomen daar de ambassade geen identificatiecentrum is. Ze wil hiermee benadrukken dat ze, ondanks wat de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, wel voldaan heeft aan haar medewerkingsplicht. Ze wil ook benadrukken dat ze voldaan heeft aan het voortbrengen van de nodige documenten en informatie omtrent haar identiteit en de problemen die ze heeft gekend in zowel Eritrea als Ethiopië.

2.4. Ze wil er verder ondergeschikt op wijzen dat haar ook de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Ze stelt louter door haar aanwezigheid daar een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze wijst op haar uiterst precare situatie bij een terugkeer naar Eritrea of Ethiopië. Ze benadrukt haar langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat ze afwezig is gebleven uit Eritrea en Ethiopië, waardoor ze zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Eritrea. Ze heeft de Eritrese nationaliteit en werd in 1994 geboren in Asmara. Ze diende haar land van herkomst te verlaten toen ze slechts 5 à 6 jaar oud was. Ze verbleef vervolgens met haar moeder in Ethiopië. Ze verbleef daar illegaal. Ze verliet Ethiopië in 2016 en keerde niet meer terug. Ze is onvermogen. Ze heeft geen huisvesting of een inkomen in Eritrea of Ethiopië. Ze zal hierdoor worden beschouwd als een buitenstaander. Ze vreest bij een terugkeer naar Eritrea of Ethiopië in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

2.5. De verzoekende partij vraagt om in hoofddorde de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar aldus de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen en in subsidiaire orde haar de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

3. De aanvullende nota

3.1. Tijdens de terechtzitting van 9 januari 2025 dient te de verzoekende partij een aanvullende nota in. De verzoekende partij stelt dat er aanleiding is de aandacht van de Raad te trekken op het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024. Er is aanleiding om vast te stellen dat *in casu* de commissaris-generaal niet betwist dat de verzoekende partij bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze EU-lidstaat voldoet echter niet aan haar verplichtingen in die zin dat aangenomen moet worden dat de bescherming die aldaar verleend wordt niet effectief en niet efficiënt is, zodanig dat ze het risico loopt in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen. Er is dan ook aanleiding de nood aan bescherming tegenover het herkomstland te onderzoeken en dat daarbij rekening moet worden gehouden met het arrest van het Hof van Justitie. De verzoekende partij stelt dat voor zover er dient besloten te worden dat er geen aanleiding is haar verzoek om internationale bescherming af te wijzen omdat deze zou beschikken over een status in een ander Europees land, is er in hoofdorde aanleiding het GEAS te respecteren. De verzoekende partij meent in hoofdorde dat er aanleiding is om vast te stellen dat ze nood heeft aan internationale bescherming en dat deze situatie bevestigd werd door een ander EU-land dat deel uitmaakt van het GEAS. Ze verwijst vervolgens naar en citeert het relevante arrest van het Hof van Justitie. Ze stelt vervolgens dat het de verplichting is voor de nationale autoriteit om het verzoek individueel, volledig en actueel te onderzoeken. Het lijkt haar noodzakelijk om het volledige dossier en de beslissing van de lidstaat die haar internationale bescherming verleende op te vragen voor zover de Belgische asielautoriteiten zouden menen dat op basis van de elementen waarover zij beschikken, er mogelijks aanleiding is tot afwijzen van het verzoek om internationale bescherming. In de mate dat de Belgische autoriteiten op basis van het eigen onderzoek menen dat er effectief aanleiding is de status toe te kennen aan haar, dit onderzoek duidelijk overbodig is. Ingeval er aanleiding is op basis van de elementen waarover de Belgische autoriteiten beschikken op basis van het eigen onderzoek over te gaan tot erkenning, er geen enkel risico is dat het gemeenschappelijk vertrouwensbeginsel in het gedrang komt. Op basis van haar verklaringen, documenten en informatie dient er wel degelijk aanleiding te bestaan om over te gaan tot het verlenen van internationale bescherming in België. Het asioldossier van het EU-land dat haar bescherming verleend zou hebben en de beslissing niet beschikbaar zijn. Er kan dan ook geen afwijkende beslissing genomen worden van deze beslissing die bescherming toestond, zonder deze beslissing en dit dossier mee in overweging te nemen op straffe van schending van het gemeenschappelijk vertrouwensbeginsel. Volgens de verzoekende partij is er dan ook aanleiding om het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal opdat deze ingeval van twijfel over het recht in haar hoofd om bescherming te verkrijgen met deze elementen rekening houdt bij de beoordeling.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; (...)"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en ze niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij als vluchteling werd erkend in Griekenland. Hij stelt dat er kan aangenomen worden dat er rekening houdend met het geval van de elementen die haar persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, er kan worden aangenomen dat de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend niet effectief kan

geacht worden. Hierdoor heeft de commissaris-generaal haar verzoek om internationale bescherming beoordeeld ten opzichte van haar land van herkomst.

De commissaris-generaal stelt vervolgens vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat ze over een Ethiopisch paspoort beschikt. Volgens dit document is de verzoekende partij geboren op (...) april 1994 in Addis Abeba in Ethiopië en niet op (...) december 1994 in Asmara, Eritrea zoals ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft verklaard. De commissaris-generaal stelt dat de verzoekende partij door haar ware toedracht aangaande haar werkelijke nationaliteit(en) te verzwijgen, ze niet aannemelijk maakt dat ze internationale bescherming nodig heeft.

4.3.3. Volgens de documenten in het administratief dossier blijkt de verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in Griekenland te beschikken. Volgens het document van de Griekse Dublin Unit werd de verzoekende partij op 12 april 2018 erkend als vluchteling. Haar Griekse verblijfsvergunning was geldig van 13 april 2018 tot en met 12 april 2021 (Zie “Griekse antwoord Dublin cel” in het administratief dossier). Dit wordt niet betwist door de partijen.

In haar aanvullende nota verwijst de verzoekende partij naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, zaak C 735/22, QY/Bondsrepubliek Duitsland. Ze citeert daarbij het volgende:

“74. Indien het voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat op grond van de in punt 52 van het onderhavige arrest in herinnering gebrachte rechtspraak niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32, moet deze autoriteit de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken.

75 Indien de asielzoeker overeenkomstig de hoofdstukken II en III van richtlijn 2011/95 voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd, moet die autoriteit hem de vluchtelingenstatus verlenen zonder over een discretionaire bevoegdheid te beschikken.

76 In dat verband is deze autoriteit weliswaar niet verplicht om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

77 Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat gemeenschappelijke criteria bevat om te bepalen welke personen werkelijk internationale bescherming behoeven, zoals benadrukt wordt in overweging 12 van richtlijn 2011/95, is immers gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen, volgens hetwelk – behalve in uitzonderlijke omstandigheden – moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het recht van de Unie, waaronder het Handvest, het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arresten van 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punten 78-80, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punten 84 en 85).

78 Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

79 Het doel van deze informatie-uitwisseling is de autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren.

80 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 1, van verordening nr. 604/2013, artikel 4, lid 1, en artikel 13 van richtlijn 2011/95, alsmede artikel 10, leden 2 en 3, en artikel 33, lid 1, en lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 aldus moeten worden uitgelegd dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de door laatstgenoemde bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

81 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 3, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 4, lid 1, en artikel 13 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, alsmede artikel 10, leden 2 en 3, en artikel 33, lid 1 en lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming

moeten aldus worden uitgelegd dat

een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de door laatstgenoemde bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen."

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat de autoriteit van een lidstaat van de Europese Unie die bevoegd is voor het nemen van een beslissing in het kader van een verzoek om internationale bescherming, niet verplicht is om een verzoeker om internationale bescherming te erkennen op de enkele grond dat een verzoeker om internationale bescherming eerder door een andere lidstaat werd erkend. Die beslissingsautoriteit is echter wel verplicht om ten volle rekening te houden met de voorgaande beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. Uit het beginsel van loyale samenwerking, volgens hetwelk lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de verdragen voortvloeien, moeten de betrokken lidstaten zo spoedig mogelijk beginnen met het uitwisselen van informatie. De autoriteiten die kennis hebben genomen van het nieuwe verzoek om internationale bescherming moeten de autoriteiten van de lidstaat die reeds internationale bescherming aan de verzoeker om internationale bescherming had toegekend in kennis stellen van het tweede verzoek om internationale bescherming, om zo het standpunt van deze autoriteit over het nieuwe verzoek om internationale bescherming mee te delen

en om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover deze autoriteit beschikt en die tot toekenning van de internationale beschermingsstatus heeft geleid. In het kader van het nieuwe verzoek om internationale bescherming moet de autoriteit die bevoegd is tot het behandelen van het tweede verzoek om internationale bescherming tijdens zijn onderzoek ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat die de verzoeker reeds internationale bescherming heeft toegekend en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

In het administratief dossier valt te lezen dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft bekomen in Griekenland. Zo werd de verzoekende partij op 12 april 2018 erkend als vluchteling in Griekenland (zie "*Griekse antwoord Dublin cel*" in het administratief dossier). In deze documenten valt echter niet te lezen om welke redenen ze erkend werd als vluchteling of wat de gronden zijn waarop de Griekse asielautoriteiten zich hebben gebaseerd om de verzoekende partij te erkennen als vluchteling. Uit de documenten in het administratief dossier kan ook niet worden afgeleid of de Griekse autoriteiten op de hoogte waren van het feit dat de verzoekende partij eventueel niet over de Eritrese nationaliteit zou beschikken of dat ze ook over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken zoals blijkt uit een opzoeking uit de VIS-databank. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat de commissaris-generaal de nodige stappen heeft gezet om aan de Griekse asieldiensten het dossier met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in Griekenland op te vragen of te vragen aan deze diensten wat de redenen waren waarop ze zich gebaseerd hebben om de verzoekende partij te erkennen als vluchteling. Op deze manier kon de commissaris-generaal bij het beoordelen van haar verzoek om internationale bescherming niet ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de verzoekende partij internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. Aangezien deze informatie zich ook niet in het administratief dossier bevindt, ontbreekt het ook de Raad aan informatie om het verzoek om internationale bescherming ten gronde te beoordelen.

4.3.4. De verzoekende partij dient dus, om in overeenstemming te zijn met de hierboven geciteerde Europese rechtspraak, bij de Griekse autoriteiten het asioldossier van de verzoekende partij op te vragen en zodoende na te gaan ten aanzien van welk land van herkomst de Griekse autoriteiten haar verzoek om internationale bescherming hebben onderzocht, of zij op de hoogte waren dat de verzoekende partij eventueel over de Ethiopische nationaliteit zou kunnen beschikken en wat de redenen waren waarop ze zich gebaseerd hebben om de verzoekende partij te erkennen als vluchteling.

5. Ingevolge het geheel van deze elementen, is een verder en gedegen onderzoek over de omstandigheden van haar erkenning in Griekenland aangewezen.

6. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumentatie in de aanvullende nota niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 juni 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS